

10. Krücken G. A European Perspective on New Modes of University Governance and Actorhood/ G. Krücken// Center for Studies in Higher Education. – 2011. – No.17.11. – Режим доступу: <http://cshe.berkeley.edu/publications/publications.php?id=394>
11. Krücken G. Learning the «New, New Thing»: On the Role of Path Dependency in University Structures / G. Krücken // Higher Education. – 2003. – No. 42. – pp. 315-339
12. Krücken G. Turning the University into an Organizational Actor / G. Krücken, F. Meier // Globalization and Organization. World Society and Organizational Change / edited by G.S. Drori, J.W. Meyer, H. Hwang. - Oxford: Oxford University, 2006. – pp. 241-257
13. Mora J.D. Good Practices in University-Enterprise Partnerships // edited by J.G. Mora, A. Detmer, M.J. Vieira. – Режим доступу: <http://www.gooduep.eu/>
14. Mortimer K.P. The Three “R’s” of the Eighties: Reduction, Reallocation, and retrenchment /K.P. Mortimer, M.L. Tierney / AAHE- ERIC Higher education report. - No. 4. - Washington, D.C.: American Association for Higher Education (ED 172 642), 1979. – 232 p
15. Musselin C. State/University Relations and How to Change Them: The Case of France and Germany/ C. Musselin// Changing Relationships between Higher Education and the State / edited by M. Henkel, B. Little. - London: Jessica Kingsley, 1999. – pp. 42-68
16. Peterson M.W. The Study and Universities as Organizations/ M.W. Peterson// Sociology of Higher Education: Contribution and Their Contexts/ edited by P. Gumpert. – Baltimore: Johns Hopkins Press, 2007. – pp. 147-184
17. Pritchett H.S. Shall The University Become A Business Corporation?/ H.S. Pritchett// Atlantic Monthly. – 1905. – No.16. – pp. 289-299

УДК 316.444

Світлов О.Р.

Київський національний університет ім. Тараса Шевченка факультет соціології, аспірант

ДО ПИТАННЯ РОЗРОБКИ СОЦІОЛОГІЧНОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ МІГРАНТІВ

Дана стаття присвячена проблемі розробки соціологічної класифікації мігрантів. Автор критично аналізує діючі класифікації та їх засади. Також в статті висувається пропозиція щодо використання фактору ідентичності для побудови нової класифікації мігрантів. Розглянуто плюси і мінуси запропонованого підходу.

Ключові слова: міграція, класифікація, ідентичність.

Данная статья посвящена проблеме разработки социологической классификации мигрантов. Автор критически анализирует действующие классификации и их основания. Также в статье выдвигается предложение относительно использования фактора идентичности для построения новой классификации мигрантов. Рассматриваются плюсы и минусы предложенного подхода.

Ключевые слова: миграция, классификация, идентичность.

The problem of creation of sociological classification of migrants is considered in the article. The author critically analyzes traditional classifications and their bases. The proposition to use the factor of identity for creation of migrant's classification is given.

Keywords: migration, classification, identity.

Класифікація, як наукова проблема, не є прерогативою лише соціології. В загальнонауковому плані - це система знання, поняття якої визначають впорядковані групи, на які розділено об'єкти континууму, на основі їх схожості за певними параметрами. Фактично, вона допомагає найбільш повно і системно представити весь континуум, виконуючи прогностичну функцію.

Актуальність. Проте саме в соціогуманітарних науках, зокрема в соціології, ця проблематика найбільш актуальна, оскільки їх об'єкти не мають

безпосередньо доступних вимірюваних параметрів. Саме тут найширше розкривається направляючо-прогностична функція класифікації. Оскільки, за конструктивістського підходу ми штучно розділяємо континуум на ідеальні типи, виходячи з базової теорії, але потім ця теорія спирається на класифікацію як на реально існуючий поділ, що визначає подальший теоретичний пошук. Отже, певною мірою, класифікація являє собою своєрідну автономну систему знання, яка діє в рамках основної теорії, причому вона працює на теорію так само як і та працює на класифікацію[14]. **Мета.** Виходячи з викладеного, зазначимо необхідність періодичного перегляду та уточнення як теорії, так і пов'язаної з нею класифікації.

Класифікація мігрантів, яка є в даний момент – це результат законодавчої та політико-управлінської практики. Тому при описанні міграційного антропотоків дослідники наводять перелік на кшталт : трудові мігранти, нелегальні (або незаконні), біженці та шукачі притулку... Навіть якщо мова не йде про такий побіжний перерахунок, то структуру міграційних потоків часто поділяють саме на ці категорії.

Наведений вище поділ є настільки поширеним, що вже не викликає ні здивування, ні заперечення, він сприймається і використовується як традиційний. Водночас такий підхід є яскравим прикладом порушення основних засад класифікації, яка передбачає поділ за однією класифікаційною основою. В даному випадку для виділення категорій застосовано принципово різні групи критеріїв. Категорію трудящих мігрантів виділено на підставі цільового мотиву здійснення міграції, зокрема наміру отримати роботу. Категорія нелегальних мігрантів виділена на підставі правового статусу в країні перебування, а біженців та шукачів притулку об'єднують обставини, що склалися в країні походження і змусили до міграції. Як бачимо, ці типи мігрантів не можуть бути складовими однієї класифікації.

Крім того, багато характеристик, які покладаються в основу класифікацій, є суб'єктивними і більшість з них можуть швидко змінюватися в часі.

Але міграція це складне, динамічне соціальне явище, щодо природи якого триває багатолітня дискусія [6, 13, 15, 16]. На даний момент в соціології набирає популярності синтетичний підхід, за якого міграція розглядається як соціо-географічне переміщення, що відбувається між різними соціальними системами і призводить до змін цих систем.

Очевидно, що наведена класифікація не в змозі відбивати усю множину об'єктів і зв'язків між ними, що входять в континуум охоплений за цього підходу. Потреба у переробці класифікаційної моделі, створює потребу в нових класифікаційних основах.

Хотілося б наголосити, що типологізація мігрантів значною мірою є й проблемою онтологічною. Її подальшу розробку актуалізують й політичні та економічні реалії. Активна політика держав, що займають лідируюче положення в світі та зміни в міграційній політиці їх найближчих сусідів, дуже швидко позначаються на міграційних процесах в Україні, тому конче необхідною є розробка інструментарію, який уможливить опис новоутворених антропотоків.

Отже, критерій для типологізації мігрантів має відповідати не тільки вимогам теоретичної доцільності, а й певним онтологічним вимогам.

По-перше, ефективно розрізняти онтологічнорізні категорії мігрантів. По-друге, бути зручним для застосування у будь-якій країні, тобто універсальним для всіх існуючих типів суспільств. І по-третє, забезпечувати можливість розгляду проблеми з точки зору безпеки сторін учасників.

Хоча міграція, як багатоаспектне складне явище, і потрапляє, частково в предметні поля багатьох наук, все ж вирішення поставлених задач можливе лише в рамках соціології. Оскільки хоч політичні, економічні, психологічні і навіть техногенні фактори присутні в даному процесі, але вони настільки переплетені, що їх вичленування неможливо без втрати якості аналізу. До того ж міграційні переміщення здійснюються в межах антропогенного простору, який є соціальним за самою своєю природою. Тому саме соціологія, яка єдина має в своєму арсеналі методи для аналізу і узагальнення всіх складових процесу у їх нерозривному зв'язку, має взяти на себе методологічну, прогностичну та рекомендаційну функції в аспекті міграції. А це неможливо без детальної розробки питань класифікації.

Гадаємо, обов'язковим компонентом соціо-географічного переміщення людей є зміни ідентичностей сторін учасників. Ми підтримуємо позицію тих науковців, які вважають, що ідентичність можна визначити як переживання самототожності індивіда з огляду на обрану ним ціннісну систему світоглядного характеру.

Відомий український соціолог Анатолій Ручка, розглядаючи ідентичність як складне соціокультурне утворення, в якому наявні, взаємодіють і розрізняються особистісні, культурні та соціальні компоненти, підкреслює, що ідентичність має багатомірний характер. Тому в одних випадках ми маємо справу з переважно особистісними, культурними чи соціальними ідентичностями, а в інших – з якимись інтегральними ідентичностями, що передбачають об'єднання всіх зазначених складових [12, с. 92-94].

З часом або в залежності від ситуації роль і значення окремих складових ідентичності змінюється, одні з них можуть посилюватися інші – навпаки, слабшати. Тим самим змінюється й характер ідентичності.

Водночас, на думку відомого англійського культуролога Стюарта Холла, проблема ідентичності пов'язана не так з питанням, "хто ми є" або "звідки ми прийшли", як з питанням "ким ми можемо стати" [2].

Саме тому питання ідентичності (як індивідуальної, так і колективної) стають особливо актуальними в суспільствах у стані кризи і реформаторства. Крім того, цей фактор набуває ваги, оскільки саме конфлікт самоідентифікації, яка спричиняється необхідністю для особи визначитися з власною ідентичністю, та ідентифікації людини іншими можна вважати одним з джерел девіантної поведінки. Особливо це стосується такого складного і багатоаспектного процесу, як міграція. Оскільки зміна в ідентичності є як фактором мобілізації на місці початкового проживання, так і фактором, що впливає на процес інтеграції на новому місці, а даний процес супроводжується певними конфліктами ідентифікацій як на особистісному, так і на груповому рівнях.

Наприклад, людина, котра здійснює акт міграції, сприймає його як її власну поодинокую, індивідуальну практику, але для приймаючої сторони вона є

представником антропоту, оскільки в колективному досвіді країни прибуття така практика є не тільки не унікальною, але навіть не рідкісною.

Зазвичай, джерелом конфліктів між приймаючою стороною та мігрантами так чи інакше вважають протистояння культур та інтересів, але це вірно лише для конкретних (і не надто чисельних) випадків. Здебільшого, саме неадекватність систем ідентичностей призводить до підвищення рівня конфліктності.

Приклад такої неадекватності наводить З. Бауман, говорячи про мешканців сучасних міст (тої категорії, яка не відноситься до еліти і не може уникати зустрічей з чужинцями). «Уявні можливості й зла воля чужоземців є віддзеркаленням їхньої безпорадності. Саме власне безсилля породжує в них відчуття сили, що вселяє страх чужинців. Слабке зустрічається із слабким і протистоїть слабкому; але при цьому обоє відчують себе Давидом, який бореться з Голіафом» [3].

Гіпотеза про наявність зв'язку міграції та трансформації ідентичностей отримує підтримку як в емпіричних, так і теоретичних дослідженнях сучасних соціологів. Так, у визначанні мігрантів Т. Юдіною, особливу увагу привернуто до формування їх особливої, очевидно нової ідентичності [17]. Також певні зміни в ідентичності мігрантів і зв'язок цих змін з самим переміщенням відмічає Дуглас Массей [8]. Підтвердження зв'язку між міграцією і трансформацією ідентичностей мігрантів міститься в дослідженні І. Прибиткової [11, с. 45-50].

Саме тому, як варіант класифікаційного фактора, видається доцільним застосовувати критерій змін ідентичності мігрантів, а також країни їх прибуття.

Звичайно, поняття ідентичності, застосоване до такого об'єкта як держава, є певною алегорією, але воно досить доречне. В даному випадку мова йде про зміни у системі інститутів, які й забезпечують державі самототожність. Якщо для врегулювання питання вистачить зміни підходу до реалізації законодавства – це мінімальна планка змін. Справді серйозною вважатимемо потребу, приміром, у зміні принципу функціонування державного кордону, що, наприклад, перетворить державу з закритої, як деякі тоталітарні режими, на відкриту. Або навпаки, як у випадку з Данією, яку через значне збільшення міграційного потоку до Європи з Північної Африки та Близького Сходу не влаштовують шенгенські принципи вільного перетину кордонів.

Водночас варто зазначити, що певні об'єкти не потребують змін у системі ідентичностей населення і реакції від влади країни, не тому, що така потреба відсутня, а тому, що вона не відчувається (наприклад, міграція одного єдиного представника будь-якої групи населення)

Трансформації ідентичностей як критерій класифікації з-поміж інших, має перевагу з точки зору стабільності його значення. Адже найбільш популярні критерії як «правовий статус», «мотиви», «термін перебування (запланований)» часто змінюються з часом. А зміни в ідентичності, які пов'язані з міграційною практикою, мають стійкий характер, про що свідчать результати досліджень багатьох сучасних науковців. До того ж, зміни в інституціональних системах держав взагалі досить довгі і інертні, що також забезпечує необхідну стабільність класифікаційних показників.

Крім того, даний критерій уможлиблює виявлення додаткових кореляцій, які останнім часом помічають дослідники міграції та глобалізації. Це,

наприклад, кореляції між глобалізацією, економічним розвитком та потужністю, спрямуванням і характером антропотоків.

Як перевагу такого підходу можна відзначити й те, що за допомогою отриманої класифікації буде чітко окреслено випадки, які потребують додаткової уваги та контролю з боку держави.

У результаті, запропонована далі класифікація базується на поєднанні двох факторів: трансформації ідентичностей мігрантів та потреби в суспільній реакції. До речі, саме на необхідності враховувати фактор «потреби в суспільній реакції» наполягав і Бабьок [1].

У даній статті, як робочий варіант, пропонується виділяти чотири базові групи міжнародних мігрантів. Представники всіх груп віднесені до мігрантів за очевидними ознаками – здійснення соціо-територіального переміщення через державні кордони, що супроводжується зміною ідентичностей.

До першої групи пропонується віднести тих осіб, переїзд яких не потребує значних змін у власній ідентичності і практично не відчутний для приймаючої сторони.

Наприклад, сюди можуть бути віднесені представники фінансової еліти (девіз - я вдома там, де мої гроші), для яких переїзд не супроводжується суттєвими змінами оточення, статусу, ролі, статку і т.д. Оскільки вони везуть їх із собою або замінюють на рівнозначні. Також з боку приймаючої країни їх переміщення практично невідчутне (якщо не додається елемент політики).

Ця група перекликається з першим типом мігрантів, який виділяє Емануїл Валерстайн. Фактично мова йде про два різні рівні ієрархії. На верхніх рівнях ієрархії кваліфікацій враховується, що люди регулярно переїжджають із багатих країн у бідніші, і вони звичайно є тимчасовими жителями, а не емігрантами. Вони не асимілюються і не хочуть асимілюватися. І приймаючі держави зовсім не чекають від них асиміляції. З культурної точки зору вони мають тенденцію створювати порівняно відособлені анклавні в країні перебування, часто розглядаючи себе як носіїв всесвітньої культури, що насправді означає носіїв культури пануючих груп світ-системи [4].

Крім того, до цієї групи можуть бути віднесені представники еліт більш слабких систем, які тим паче за своїм ресурсом асоціюють себе з елітами систем сильніших і відповідно саме серед них позиціонуються. Наприклад, члени правлячих родин країн третього світу.

До другої групи потрапляють ті мігранти, які при здійсненні міграції практично уникають асиміляції і зміни ідентичності, проте відчутні для приймаючої сторони (досить конфліктна група). Одним з прикладів може слугувати переміщення клану ромів та циган, оскільки переміщуються вони разом із закритою общиною, в якій жили і продовжують жити. Така практика позбавляє міграційне переміщення трансформаційного аспекту адже для більшості представників общини змінюється лише клімат. Переміщення не викликає зміни статусів і ролей в середині анклавів. Вплив нового соціального простору має характер тонкого шару, який легко перекривається новим при наступному переміщенні. Водночас країнами, до яких такі анклавні в'їзджають, їх поява сприймається як активна загроза власній безпеці. Специфічність таких груп підтверджується активною протидією Великобританії та Франції намаганням ромів масово переїхати до цих країн.

Третя група містить мігрантів, переїзд яких вимагає певних змін у власній ідентичності, але який практично не відчутний для сторони, що їх приймає.

Найпростішим прикладом може слугувати шлюбна міграція українок до Америки і країн Євросоюзу. По-перше, їх не настільки багато. По-друге, за зовнішністю вони мало відрізняються від жителів приймаючих країн. По-третє, завдяки глобалізації, культурні відмінності між ними і приймаючим суспільством непомітні при поверхневому сприйнятті. До того ж, маючи матримоніальні наміри, вони швидко асимілюються і досить добре говорять місцевими мовами, входять в соціальну структуру не як приїжджі, а як складова вже існуючої системи (через сім'ю).

До четвертої, найчисленнішої, групи відносимо тих, переїзд яких супроводжується потребою змін в системі ідентифікації з обох боків. При цьому варто зазначити: потреба в змінах виникає обов'язково, але ці зміни часто не мають ресурсів – наприклад, інформації для адекватної ідентифікації себе та протилежної сторони в новому, більш складному просторі. Власне тому ці сторони і утворюють не цілісність, а протилежності.

Кожна з груп має ряд особливих проблем та факторів, на які варто звернути увагу. Кожній притаманні характерні лише для неї практики. Проте, це лише підкреслює валідність запропонованої систематизації, оскільки дає змогу провести чітко розмежування об'єктів.

Запропонований варіант класифікації демонструє більшу стабільність, та чіткість окреслення груп, аніж попередні. Також важливо, що за такої класифікації є можливість реальної фіксації соціальних характеристик членів групи. На відміну, наприклад, від законодавчо визначеної групи «біженці» та не закріпленої в законодавстві групи «жертви військових дій», серед яких ніби рівними постають «рядовий громадянин» і «король» його країни, хоча насправді їх потреби і можливості кардинально відмінні.

Цікавою є й міжгрупова динаміка в межах цієї класифікації. Оскільки дає можливість відстежити фактори, завдяки яким вона відбувається (кількість членів групи, ресурсна база, культурні особливості, і т.д.).

Варто відмітити і деякі ще нерозв'язані питання, які неодмінно виникнуть при застосуванні запропонованої нами класифікації.

По-перше, ступінь доступної деталізації. Так, можливо, варто розділити держави реципієнти і держави донори, оскільки чутливість до виїзду і в'їзду одних і тих самих груп може відрізнятись. Так наприклад, «відтік мозку» з України відчувався як фактор сповільнення розвитку або навіть деградації в сферах, що потребують наукової діяльності або просто високого рівня особистої культури та підприємливості. Проте для країн, куди цей потенціал мігрував, його значення було значно меншим. Це доводиться тим фактом, що значна кількість мігрантів у наслідок переїзду зазнає професійної регресії. Також відкритим пишається питання специфіки даної схеми для випадків, коли наявні транзитні держави, оскільки виникають проблеми з вимірюванням змін у ідентичностях на різних фазах і у різних соціумах. Цілком правомірною може бути гіпотеза про те, що основні зміни в ідентичності індивідів будуть викликані саме першим культурним шоком при зіткненні з соціумом транзитної країни, і саме там будуть вироблені подальші адаптаційні схеми. До того ж, на прикладі України можемо бачити, що проблеми і зміни у соціумі, які пов'язані з

проходженням антропотоків, для країни транзиту інколи значно складніші ніж для країни реципієнта. Хоча якраз це, можливо, викликано здатністю країни реципієнта перекласти свої проблеми на більш слабку систему країни транзиту.

Друге важливе питання - це встановлення «порогу чутливості», адже людське «Я» виявляє себе досить стабільно лише в загальному вигляді, хоча певні зміни відбуваються в ньому постійно. Взагалі вимірювання інтенсивності прояву фактора є дуже нагальною проблемою адже дало б картину динаміки в межах виділених груп.

Серйозним питанням вважаємо і виокремлення змін за міграційним і іншими чинниками. Наприклад, «дорослішання» може бути результатом як кризового досвіду (міграції), так і банального плину часу. Інший складний випадок - це міграція з матримоніальною метою. Оскільки зміни в ідентичності матимуть комплексний характер. Окремого підходу вимагають і дослідження трансформації ідентичностей в процесі репатріації.

Висновок. Однак, не зважаючи на необхідність доопрацювань, ми можемо стверджувати, що запропонований критерій перевершує своїх попередників. А його недоліки притаманні всім критеріям, які використовуються для класифікації мігрантів на даний момент. Тому можна впевнено стверджувати, що саме цей критерій варто покласти в основу класифікацій мігрантів в подальших дослідженнях у сфері міграційних переміщень.

На останок, хотілося б зазначити, що розробка класифікацій є основою для подальшого дослідження будь-яких об'єктів, тим більш у складній сфері соціального. Проте на даний момент дослідники спираються на класифікації мігрантів, сформовані для потреб органів державного контролю. Зрозуміло - така ситуація містить додаткові чинники помилок при дослідженні. Тому подальша розробка даної тематики з необхідністю постає перед сучасними соціологами.

Література

1. Baubock R. The Integration of Immigrants / Rainer Baubock. – Council of Europe, CDMG(94)25E - Strasburg, 1994. – 49p.
2. Hall S. Introduction: Who Needs “ Identity”?//Questions of Cultural Identity / ed. By Stuart Holl and Paul du Gay. L.: Sage. – 1996. – P. 1-17.
3. Бауман З. Индивидуализированное общество. / Зигмунт Бауман. / Пер. с англ. под ред. В.Л. Иноземцева - М. : Логос, 2002. – 390с.
4. Валлерстайн И. Анализ мировых систем и ситуация в современном мире./ Пер.с англ. П.М.Кудюкина. Под общ.ред.канд.полит.наук Б.Ю.Кагарлицкий - . СПб. Университетская книга, 2001. – 416с.
5. Макеев С.А. Социальные перемещения в крупном городе / АН УССР. Ин-т философии; Отв.ред. В.И.Тарасенко. – Киев: Наук. Думка, 1989. – 152.с.
6. Малиновська О.А. Мігранти, міграція та Українська держава: аналіз управління зовнішніми міграціями / Національна академія держ. управління при Президентові України. — К. : НАДУ, 2004. — 235с.
7. Малиновська О.А. Формування спільної міграційної політики Європейського союзу //Стратегічна панорама. – 2006 – № 2.– С. 142-151
8. Массей Д. Синтетическая теория международной миграции // Мир в зеркале международной миграции: Научная серия: Международная миграция населения:Россия и современный мир / Гл. ред. В.А. Ионцев. - М.: МАКС-Пресс, 2002. - Вып. 10. - С. 132-148
9. Ноздріна Н.Н. Применение методов системного анализа при изучении миграции населения: Препр./ Всес. Науч.-исслед. Ин-т системных исслед. – М., 1978. – 73 с.

10. Переведенцев В.И. Методы изучения миграции населения. - М., 1975
11. Прибыткова И.М. Трудовая миграция населения Украины в условиях трансформации экономических и общественных отношений // Трудовая миграция в СНГ: социальные и экономические эффекты. Отв.ред.Ж.А.Зайончковская. - М.,2003 – С.25-68.
12. Ручка А. Орієнтири концептуалізації ідентичності // Соціокультурні ідентичності та практики / Під ред.. А Ручки. – К.:Інститут соціології НАН України, 2002. – 315 с. - 10-98
13. Рыбаковский Л. Л. Миграция населения : прогнозы, факторы, политика / Л. Л. Рыбаковский; Отв. ред. Т. И. Заславская; АН СССР, Ин-т социол. исслед. – М. : Наука, 1987. – 199 с.
14. Субботин А.Л. Классификация/ А.Л.Субботин – М.:ИФ РАН, 2001. – 102 с.
15. Хомра А.У. Миграция населения: Определители, типология, направления развития// Демографические проблемы социалистического общества: Сб. ст.. /АН СССР;Науч.совет "Проблемы демографии и трудовых ресурсов";Отв.ред. В.С. Тешенко – М.:Наука,1991. – С.65-74
16. Шульга Н.А. Великое переселение: репатрианты, беженцы, трудовые мигранты. - К.:Институт социологии НАН Украины, 2002. – 700 с.
17. Юдина Т.Н. О социологическом анализе миграционных процессов // Социологические исследования. - 2002. - N 10. - С.102-109.

УДК 316 .25

Супруненко О.С.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка факультет соціології, співр.

КОНСТРУКТ СОЦІАЛЬНОГО СМISЛУ В СОЦІОЛОГІЧНОМУ ДИСКУРСІ

В соціологічному знанні визріває новий напрям, який на сьогодні важко визначити чи охарактеризувати однозначно, - це смисловий аналіз. В даному напрямі значною мірою акумульована уся гносеологічна проблемність, закладена в соціальних науках. У перспективі, з одного боку, - смисловий аналіз здатен поєднати кілька соціальних дисциплін єдиною методологією вивчення смислової реальності, з іншого, - яскравіше виділити соціологічну науку з-поміж інших, як ту, що здатна найточніше рефлексувати зміни соціальної реальності.

Ключові слова: *смислова рефлексія, соціальні смисли, смислова реальність, наукове та соціальне знання.*

В социологическом знании вызревает новое направление, которое на сегодня сложно определить или охарактеризовать однозначно, - это смысловой анализ. В данном направлении значительным образом аккумулярована вся гносеологическая проблемность, заложенная в социальных науках. В перспективе, с одной стороны, - смысловой анализ способен объединить несколько социальных дисциплин единой методологией изучения социальной реальности, с другой, - ярче выделить социологическую науку среди других, как такую, которая способна наиболее точно рефлексировать изменения социальной реальности.

Ключевые слова: *смысловая рефлексия, социальные смысмы, смысловая реальность, научное и социальное знание.*

The innovative branch of semantic analysis can be defined in sociological knowledge of nowadays, and it's hard to be characterized in a single meaning. The whole gnoseological discrepancy of social sciences has been accumulated in this branch. In perspective, on the one hand, semantic analysis is able to unite several social disciplines with common social realty study methodology, on the other – it is able to distinguish sociology among other sciences as that can reflect the social realty changes the most exactly.

Keywords: *semantic reflection, social meanings, semantic reality, scientific and social knowledge.*